

Friedrich Wilhelm Weber,
 Tredecim tiliae, cantus primus

tradukita de N. N. 26

1. Juvat ambulare vere
 Verna prata permigrare,
 Floribus vestire comas
 Hortum Dei perlustrare.

2. Nubes altae volant alte,
 Rivi manant argentosi;
 Nova veste lactant arva,
 Saltus frondent nemorosi.

3. Quod hiberna nocte nevit,
 It puella persolare,
 Merula, quod clam discebat,
 Luco gestit decantare.

4. Quamvis nota cantilena
 Sit cantata, decantata,
 Est puellae tamen suavis,
 Semper dulcis, semper grata.

...

Friedrich Wilhelm Weber,
 Dektritilio, ĉapitro 1, El la distrikto de la Neto

tradukita de Manfredo Ratislavo

Neto⁴

1 Rave estas, en printempo
 kun migradbastono sia
 kaj floreto ĉe l' ĉapelo
 iri tra l' ĝardeno Dia.⁵

2 Supre iras blankaj nuboj,
 sube riveretoj klaraj,
 nove vestis sin herbejoj
 kaj altaĵoj montarbaraj.

3 Blankigejen portas ino,
 kion ŝpinis ŝi sur rado,
 enarbuste kantas merlo
 post dumvintra silentado.

4 Kvankam estas ja malnovaj
 kantoj, longe jam konataj,
 la knabinoj aŭskultadas
 je la sonoj tre amataj;

...

⁴La Neto estas malgranda rivero enfluanta en la riveron Vezero, kiu fluas tra okcidenta norda Germanio en la Nordan Maron.

⁵aŭ eble pli konforme al la originalo kaj laŭ la traduko de Adolph Macho el la jaro 1932: vagi tra l' ĝardeno Dia. (La manuskripto troviĝas en la Esperanto-Muzeo en Vieno.)

5. Semper dulcis, semper grata
 Valles personat et colles;
 Et auscultans lactus puer
 Comitatur modos molles.

6. Molles modos, quos hibernae
 Moestae noctes reticebant;
 Reviviscant cantus laeti
 Nunc in sinu, qui latebant.

7. Obsoletum modulamen
 Hoc et illud sonat vivum,
 Ut vox merulae canora
 Melos meum sit festivum.

8. Rami quercus tiliaeque,
 Quae narrabant clandestina
 Et arcana mihi verba
 Hora sacra vespertina.

9. Rivi celeri decursu
 Murmurantes, non tacentes;
 Laeti pueri sedere
 Et silere non ferentes.

10. Inter frandos sedi rerum
 Auscultator arcanarum,
 Quos in aurem crediderunt,
 Mihi numina silvarum.

...

5 je la sonoj tre amataj,
 super mont' kaj val' sonantaj;
 karbfaristoj kaj paŝtistoj
 ekaŭskultas kunkantantaj;

6 ekaŭskultas kunkantantaj
 post la longaj vintraj horoj;
 preskaŭ forgesitaj kantoj
 revekiĝas en la koroj.

7 Preskaŭ forgesitaj kantoj
 revekiĝas nun en mia
 menso, kanti volus ilin,
 merlo, mi per gorgo via!

8 Tion, kion susurante
 rakontadis la tilioj,
 kiam mi la paroladojn
 subaŭskultis de l' folioj;

9 kion al mi riveretoj
 babiladis kuregantaj
 de la montoj kiel knaboj,
 resti loke ne povantaj;

10 kion en arbaroj foraj
 al mi konfidintaj estas
 nanoj, kiuj en rokfendoj
 vivas kaj dumvive restas;

...

11.

 11 kion lispis al mi elfoj
 sur herbejoj lunumitaj;
 kion min instruis ŝtonoj
 grizaj kaj de musk' kovritaj;
12.

 12 tion, krome tion, kion
 legis mi en disfalantaj
 pergamenoj kaj volumoj,
 formu mi al versoj kantaj.
13.

 13 Bildoj el pratemp' nebula
 antaŭ mi nun supreniĝas;
 voĉoj de lament' kaj ĝojo
 flustre al mi ekaŭdiĝas.
14.

 14 Viroj, antaŭ mil' da jaroj
 tra la Net-distrikt' irintaj,
 la paganoj, la kristanoj,
 homoj tie ĉi vivintaj;
15.

 15 juna Sakso, malamikon
 Frankan kontraŭbatalinta,
 kun si mem en propra brusto
 pli obstine luktadinta;
16.

 16 ploro de virgin', kolerero
 morna de maljunulino,
 runokantoj, venĝovokoj
 el la buŝo de virino;
- ...

17,	17 laborado de monaĥoj en Konvent' Dektritilia, klopodantaj ame venki spiton per agado pia;
18.	18 ĝojaj himnoj de ĉi tiuj, tage, nokte sonadintaj, venkon de la Krista kruco en la montojn jubilintaj;
19.	19 susurado de l' arbaro, surĝemado eĉ aldone: ĉio ĉi en unu kanton volas nun kuniĝi sone.
20.	20 Estu ĝi por vi kantata, homoj el la oriento, nordo, sud' aŭ okcidento: Estas vi de nobla gento.
21.	21 Havas vi ja unu lingvon, ĉu malmolan en montaro, aŭ ĉu mola tiu estas, se vi loĝas ĉe la maro.
22.	22 Vi infanoj de Saksujo, prenu mian etan donon: same kiel ne despektu oni la malmultan monon.
...	...

23.

 23 Pensu, ke por vi mi plukis
 belajn florojn en kamparo,
 kiam jam aŭtune flave
 sin ornamis la montaro.
24.

 24 Se mi pentris la heroon
 tro hejmlande, tiam sciu,
 ke li estis ja Vestfalo,
 kaj revulo estas tiu:
25.

 25 Malcedema, tamen milda
 kaj honesta li ja estas,
 kiel fer' kaj kverkoj viaj,
 kiuj ĉiam firmaj restas.
26.

 26 Ĝis hodiaŭ konserviĝis
 la prapatra moro via;
 tial por vi tiu kanto
 de l' Konvent' Dektritilia!
27.

 27 Sed mokulo grumble plendas:
 „Ne edifas la rakonto,
 kaj la fonto de la Neto
 ja ne estas muza fonto.
28.

 28 Lasu la gurdadon tedan,
 enuigas lir-sonoro;
 pli agrabla al mi ŝajnas
 la sonoro de la oro.
- ...

29.

 29 Por si mem nur zorgu ĉiu,
 flegu li nur haŭton sian;
 vi kulturu viajn rapojn
 kaj surkampe grenon vian!
30.

 30 Lasu vi la volumaĉojn
 forfumiĝi sub kaldrono:
 nur de karbo, fer', maŝinoj
 estas ja al ni bezono.
31.

 31 La amasoj putriĝantaj
 de la songoj surpaperaj,
 ke utilu ili fine,
 flamu sub kaldronoj feraĵ!
32.

 32 Rad', levilo kaj martelo,
 gravas la matematiko;
 malvaloras ja alio,
 nur validu la tekniko!
33.

 33 Flagru, fajro, flamu arde,
 ke la akvoj vaporiĝu,
 kaj la gentoj de la mondo
 haste inter si miksiĝu.
34.

 34 Ĉar la celo de l' estonto
 estas ja la unueco;
 senbarila moviĝado
 estas vera libereco.
- ...

35.

36.

37.

38.

39.

...

⁶aŭ eble ankaŭ:

Mi komprenas ja, mokulo,
 tiun vian opinion;
 ĉar kontraŭas vi la savon
 de la mondo, neas Dion!

⁷aŭ:

vi ja estas de la mondo
 Di-savita kontraŭulo

35 Lasu do la lir-gurdadon!
 Kiun tio ĉi ĝojigas?
 La sonoro de l' metalo
 multe pli ja plezurigas.“ -

36 Mi komprenas vin, mokulo,
 olda, morna enviulo;
 vi ja estas de la bela
 Dia mondo kontraŭulo!⁶⁷

37 Volas vi ĝin en pistujo
 disfrotadi kaj polvigi,
 en krisolo kaj retorto
 poste ĝin senspiritigi!

38 Ĵetus vi ĝin en la faŭkon
 de l' moloko ja volonte,
 ke neniu homo konu
 ĉi belaĵon plu estonte!

39 Vi mokulo morna, malgraŭ
 viaj mokoĵ kaj ĉagreno
 tamen belaj rozoj floras
 en la homa florigardeno.

...

40.

40 Tamen floras sorĉlilio;
 en sankteja groto ia,
 en arbara valo fora,
 songas ja la flor' magia.

41.

41 Tamen sonas el krepuska
 arbareto, el aero,
 kaj la merlo ne jam kantis
 lastan kanton sur la Tero.

42.

42 Kaj la najtingalo kantos
 plende en la primavero,
 jubilante, dum ankoraŭ
 batas koroj sur la Tero.

*Traduko de la Germana poemo "Dreizehnlinden, Kapitel 1, Aus dem Nethegau" de FRIEDRICH WILHELM WEBER (Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 - †1894-04.05) en la Latinan de N. N. 26 en 1890 ?.*

Arg-114-1169 (2012-04-02 22:23:10)

*Traduko de la Germana poemo "Dreizehnlinden, Kapitel 1, Aus dem Nethegau" de FRIEDRICH WILHELM WEBER (Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 - †1894-04.05) en Esperanton de MANFREDO RATISLAVO (Manfred Retzlaff, Stettiner Str. 16, D-59302 Oelde, Germanio, *1938-11-04).*

Arg-114-228 (2014-04-18 18:28:14)